

Стефанъ далъ на Павла Джорджича, че ще дойде да освободи българитѣ, той не можалъ да прѣмине Дунава, защото поляцитѣ му попрѣчили. Нѣ българитѣ при все това пакъ възстанали.

Бунтътъ се повдигналъ най-напрѣдъ, прѣзъ пролѣтъта на 1595 г., въ Търново. Турцитѣ били отчасти избити, отчасти прогонени, а търновчанитѣ провъзгласили за свой царь единъ лъжливъ потомъкъ на Шишмана III. Възстанието прѣминало бърже по цѣлата страна между Дунава и Балкана и българитѣ имали на всѣкъждѣ успѣхъ. Въ сжщото врѣме около 2,000 български хайдути, които били забѣгнали по-рано въ Влашко, прѣминали Дунава и ограбили града София, който билъ тогава сѣдалище на румелийското бейлеръ-бейство. Обаче и при тоя голѣмъ успѣхъ, българитѣ се радвали само нѣколко седмици на свобода, защото власитѣ и трансилванцитѣ не могли на врѣме да ги подкрѣпятъ.

За да потушатъ възстанието турцитѣ събрали грамадни военни сили въ Цариградъ, а за да спратъ помощта на трансилванцитѣ и власитѣ, повикали противъ тѣхъ кримскитѣ татари. Противъ българитѣ потеглилъ великиятъ везиръ Зинанъ паша. Той надвилъ на възстанниците и прѣвзелъ Търново, а провъзгласениятъ наскоро търновски царь избѣгалъ съ най-виднитѣ си привърженици въ Русия. Тогава, заплашени отъ турцитѣ, около 16,000 българи забѣгнали задъ Дунава и били заселени по влашкитѣ села.

Слѣдъ потушаването на търновското въз-